

[Ninn-Hansen.]

Det sted, hvor denne afgørelse skal træffes, må indeholde alle de garantier for korrekt retsplejehandling, som dommerudvalget har måttet savne. Der er forhåbentlig ingen, der vil sammenligne dommerudvalgets undersøgelsesvirksomhed med en afgørelse, der er truffet af en domstol. I undersøgelsesudvalget er forklaringerne ikke afgivet under vidneansvar, der har ikke eksisteret nogen pligt for de afhørte til at udtale sig. De implicerede i sagen har ikke haft nogen juridisk bistand, afhøringerne er sket for lukkede døre. En afgørelse ved en domstol vil blive truffet på basis af alle de garantier, vor retspleje indeholder, og efter gennemlæsningen af beretningerne har man jo indtryk af, at det kunne være tiltrængt, at i hvert fald et enkelt vidne kom til at udtale sig under vidneansvar, men også de øvrige garantier har betydning, og derfor er der så stor forskel mellem et domsresultat og et undersøgelsesudvalgs konklusion, at enhver sammenligning på forhånd må udelukkes.

Er der da nogen grund til at søge en retslig afgørelse tilvejebragt? Folketinget er som nævnt ude af stand til at drage nogen til ansvar, men så kunne folketinget jo helt lade sagen ligge, således som jeg forstod at det var den højtærede ministers og dermed regeringens standpunkt. Det vil i hvert fald være det mest bekvemme standpunkt at indtage. Ubehagelige sager er det altid lettest at skyde fra sig. Forslagsstillerne mener ikke, at folketinget har lov til at indtage dette passive standpunkt. Der er, som det blev nævnt ved fremsættelsen af forslaget, et hensyn at tage til de implicerede i sagen. Siden sagen kom frem i februar måned, og navnlig siden dommerudvalget afgav den første beretning i begyndelsen af august, har der været en diskussion om, hvem der havde det egentlige ansvar. Det må dog snart være på tide at få afsluttet denne diskussion og få en afgørelse af, hvordan ansvaret skal fastlægges. Der er ingen, der kan være tjent med, at det for altid skal være et åbent spørgsmål, hvem der bær skylden. Jeg forstår heller ikke, at nogen tør fælde en dom på det grundlag, vi har i dag. Det må være en grundsætning i ethvert retssamfund, at ingen er skyldig, før retten har

dømt. Denne enkle og klare grundsætning må også gælde for forhenværende ministre. En forhenværende minister må have den samme ret som andre til at få sin sag prøvet og undersøgt ved en domstol. Jeg kan ikke se nogen grund til, at den retsbeskyttelse, som enhver borger har krav på, og som selv den største forbyrder opnår, skal være unddraget en forhenværende minister. At der også er andre i denne sag, der må have krav på den beskyttelse, at der afsiges en egentlig dom, nævner jeg kun for fuldstændighedens skyld.

Det afgørende er selvfølgelig, om folkettinget — og jeg mener også, om regeringen — kan lade være at foretage noget. Forholdet er det ganske enkle, om folkettinget opfylder sin forfatningsmæssige pligt, hvis folkettinget nægter at beskæftige sig videre med sagen. Det er jo ingen ligegyldig handling, hele sagen drejer sig om. Vi har hidtil haft den opfattelse, at også regeringen betragtede sagen som alvorlig og handlingerne, hvis de var begået på den måde, det er nævnt i vort forslag til beslutning, som alvorlige forseelser. Hvorfor har ministeren for Grønland ellers anmodet tre højtstående jurister om at undersøge sagen? Det afgørende for regeringen kan jo næppe have været en strid mellem to personer. Dommerudvalgets langvarige virksomhed, de mange mennesker, man har ulejliget med afhøringer, hjemkaldelse af en tjenestemand fra Grønland, alt det, som ministerens nedsættelse af undersøgelsesudvalget har fremkaldt, er da kun logisk og naturligt, hvis man betragtede og betragter de begåede handlinger som så alvorlige, at en afgørelse om ansvaret må træffes. Regeringen mente ikke efter den første beretning, at det var muligt at komme nærmere til bedømmelsen af ansvaret, end det var sket; men efter at de nye undersøgelser har vist, at den første konklusion var uholdbar og ufuldstændig, og at nye bevismidler kunne tilvejebringes, forstår jeg det ikke, hvis regeringen vil standse op her uden den retslige afgørelse, der alene kan slutte sagen. Jeg forstår ikke, at den højtærede justitsminister i dag fuldstændigt har kunnet henvise til dommerudvalgets konklusion, når det dog er således, at den ny beretning åbner adgang for en videre fremskaffelse af beviser og en yderligere bevisbedømmelse.